

Sygn. akt VI Ka 356/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 września 2013 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Tomasz Skowron (spr.)

Sędziowie SO Marek Klebanowicz SO Waldemar Masłowski

Protokolant Jolanta Kopec

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Jeleniej Górze Zbigniewa Jaworskiego

po rozpoznaniu w dniu 6 września 2013r.

sprawy **P. C. (1)**

oskarżonego z art. 279 § 1 kk i art. 275 § 1 kk i art. 276 kk z zw. z art. 11 § 2 kk i inne

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze

z dnia 25 kwietnia 2013 r. sygn. akt II K 907/12

zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego P. C. (1) w ten sposób, że uniewinnia go od popełniania zarzuczanych mu czynów opisanych w pkt 1, 4, 5, 6, 7 i 8 części wstępnej wyroku kosztami postępowania obciążając Skarb Państwa.

Sygn. akt VI Ka 356/13

UZASADNIENIE

P. C. (1) został oskarżony o to, że:

1. w dniu 10 stycznia 2012r. w K. woj. (...) po uprzednim wyłamaniu przy pomocy nieustalonego narzędzia zamka w tylnych drzwiach samochodu O. (...) o nr rej. (...) dostał się do jego wnętrza skąd dokonał zaboru w celu przywłaszczenia radioodtwarzacza DVD marki S. o wartości 300 PLN, radia (...) o wartości 400 PLN, laptopa A. o wartości 2600 PLN, kompletu kluczy fabrycznych O. o wartości 500 PLN, ładowarki do telefonu wartości 40 PLN, słuchawek do telefonu o wartości 40 PLN oraz dowodu osobistego, książeczki wojskowej, praw jazdy, dowodu rejestracyjnego pojazdu O. (...) na szkodę M. K. i dowodu rejestracyjnego samochodu M. o nr rej. (...) oraz dowodu zawarcia umowy ubezpieczenia OC na szkodę W. K., tj. o czyn z art. 279§1kk, art. 275§1kk i art. 276kk w zw. z art. 11§2kk,
2. w dniu 10 stycznia 2012r. w K. woj. (...) po uprzednim wyłamaniu przy pomocy nieustalonego narzędzia zamka w prawych przednich drzwiach samochodu V. (...) o nr rej. (...) dostał się do jego wnętrza, skąd dokonał zaboru w celu przywłaszczenia radioodtwarzacza CD marki P. o wartości 200 PLN na szkodę T. S., tj. o czyn z art. 279§1kk,
3. w dniu 10 stycznia 2012r. w K. woj. (...) po uprzednim wyłamaniu przy pomocy nieustalonego narzędzia wszystkich zamków w drzwiach i klapie bagażnika samochodu F. (...) o nr rej. (...) dostał się do jego wnętrza skąd dokonał zaboru

w celu przywłaszczenia okularów leczniczych w czarnych drucianych oprawkach o wartości 100 PLN na szkodę A. W., tj. o czyn z art. 279§1kk,

4. w nocy z 11 na 12 stycznia 2012r. w K.woj. (...)po uprzednim wyłamaniu przy pomocy nieustalonego narzędzia trzech zamków w samochodzie V. (...)o nr rej. (...)dostał się do jego wnętrza i ze skrzynki bezpiecznikowej dokonał zaboru w celu przywłaszczenia 4 sztuk przekaźników samochodowych o łącznej wartości 400 PLN na szkodę K. K., tj. o czyn z art. 279§1kk,

5. w nocy z 11 na 12 stycznia 2012r. w K. woj. (...) po uprzednim wyłamaniu przy pomocy nieustalonego narzędzia zamka w prawych przednich drzwiach samochodu F. (...) o nr rej. (...) dostał się do jego wnętrza dokonał zaboru w celu przywłaszczenia pieniędzy w kwocie 50 PLN, transmittera fal radiowych o wartości 30 PLN oraz trzech kluczy wartości 30 PLN i 3 sztuk kolczyków o wartości 60 PLN na szkodę P. C. (2) i D. C. (1) oraz reklamówki z zawartością spodni i bluzy męskiej o wartości 100 PLN na szkodę K. C., tj. o czyn z art. 279§1kk,

6. w nocy z 11 na 12 stycznia 2012r. w K.woj. (...)po uprzednim siłowym otwarciu przy pomocy nieustalonego narzędzia zamka w lewych przednich drzwiach samochodu A. (...)o nr rej. (...)dostał się do jego wnętrza skąd dokonał zaboru w celu przywłaszczenia radioodtwarzacza CD marki S.(...) o wartości 150 PLN, subwoofera B.o wartości 200 PLN, wzmacniacza B.o wartości 200 PLN, umowy kupna samochodu A.o nr rej. (...)oraz męskich ubrań roboczych o wartości 30 PLN na szkodę R. N., tj. o czyn z art. 279§1kk i art. 276kk w zw. z art. 11§2kk,

7. w nocy z 11 na 12 stycznia 2012r. w K. woj. (...) po uprzednim wyłamaniu przy pomocy nieustalonego narzędzia zamka w lewych przednich drzwiach samochodu P. (...) o nr rej. (...) dostał się do jego wnętrza skąd dokonał zaboru w celu przywłaszczenia odmrażacza do szyb samochodowych o wartości 100 PLN i 3 szt. wkładów do zniczy o łącznej wartości 6 PLN i 2 szt. kamizelek odblaskowych o łącznej wartości 10 PLN oraz kalkulatora, czym działał na szkodę D. C. (2), tj. o czyn z art. 279§1 kk,

8. w nocy z 11 na 12 stycznia 2012r. w K. woj. (...) po uprzednim wyłamaniu przy pomocy nieustalonego narzędzia klamki w prawych tylnych drzwiach samochodu D. (...) o nr rej. (...) i uszkodzeniu zamka bagażnika dostał się do wnętrza samochodu, z którego dokonał zaboru w celu przywłaszczenia kurtki o wartości 20 PLN, portfela z zawartością dowodu osobistego, legitymacji szkolnej czym działał na szkodę M. L. i D. L., tj. o czyn z art.279§1kk, art. 275§1kk i art. 276kk w zw. z art.11§2kk.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze wyrokiem z dnia 25 kwietnia 2013r. sygn. akt IIK 907/12:

I. uznał oskarżonego P. C. (1)winnym tego, że w okresie od 10 do 12 stycznia 2012r. w K.działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru przyjął od bliżej nieustalonej osoby uzyskane za pomocą czynów zabronionych przedmioty: radioodtwarzacz DVD marki S.o wartości 300 PLN, radio (...)o wartości 400 PLN, laptop A.o wartości 2600 PLN, komplet kluczy fabrycznych O.o wartości 500 PLN, ładowarkę do telefonu o wartości 40 PLN, słuchawki do telefonu o wartości 40 PLN stanowiące własność M. K., 4 przekaźniki samochodowe o łącznej wartości 400 PLN stanowiące własność K. K., transmitter fal radiowych o wartości 30 PLN, trzy klucze wartości 30 PLN, 3 sztuki kolczyków o wartości 60 PLN stanowiące własność P. C. (2)i D. C. (1), reklamówkę z zawartością spodni i bluzy męskiej o wartości 100 PLN stanowiące własność K. C., radioodtwarzacz CD marki S.(...)o wartości 150 PLN, subwoofer B.o wartości 200 PLN, wzmacniacz B.o wartości 200 PLN, męskie ubrania robocze o wartości 30 PLN, odmrażacz do szyb samochodowych o wartości 100 PLN, 3 wkłady do zniczy o łącznej wartości 6 PLN, 2 kamizelki odblaskowe o łącznej wartości 10 PLN, kalkulator stanowiące własność D. C. (2), kurtkę o wartości 20 PLN, portfel stanowiące własność M. L.i D. L., a nadto ukrywał dokumenty, którymi nie miał prawa wyłącznie rozporządzać w postaci dowodu osobistego, książeczki wojskowej, prawa jazdy, dowodu rejestracyjnego pojazdu O. (...)stanowiące własność M. K., dowodu rejestracyjnego samochodu M.o nr rej. (...)oraz dowodu zawarcia umowy ubezpieczenia OC stanowiące własność W. K., umowy kupna samochodu A.o nr rej. (...)stanowiące własność R. N., dowodu osobistego i legitymacji szkolnej stanowiących własność D. L., tj. czynu z art. 291§1kk i art. 276kk w zw. z art. 11§2kk w zw. z art. 12kk i za to na podstawie art. 291§1kk w zw. z art. 11§3kk wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności,

II. uniewinnił oskarżonego P. C. (1) od popełnienia zarzucanych mu czynów opisanych w pkt 2 i 3 części wstępnej wyroku,

III. na podstawie art. 624§1 kpk zwolnił oskarżonego P. C. (1) od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca oskarżonego w części, w pkt I na korzyść oskarżonego. Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił:

1. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku, tj. art. 5§1 i 2 kpk oraz art. 7 kpk, poprzez przyjęcie, przekraczając swobodną ocenę dowodów z naruszeniem zasady domniemania niewinności, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwala na przyjęcie, że oskarżony P. C. (1) dopuścił się zarzucanych mu czynów, w sytuacji kiedy brak jest bezpośrednich dowodów na sprawstwo i winę oskarżonego,
2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść polegający na błędnym przyjęciu, że oskarżony dopuścił się zarzucanych mu czynów opisanych w części wstępnej wyroku w pkt 1,4 – 8 w sytuacji kiedy samochodem, w którym zostały znalezione przedmioty pochodzące z przestępstwa nie poruszał się wówczas oskarżony,
3. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść polegający na wyrażeniu poglądu, że dowody ujawnione w toku postępowania przygotowawczego i ustalone na ich podstawie okoliczności są wystarczające do uznania za udowodnione popełnienia zarzucanych czynów,
4. obrazę przepisów prawa materialnego tj. art. 63§1 kk poprzez niezaliczenie na poczet kary pozbawienia wolności okresu tymczasowego aresztowania w sytuacji kiedy areszt był stosowany.

Z ostrożności procesowej, w sytuacji nieuwzględnienia powyższych zarzutów, obrońca zarzucił rażąco niewspółmierność kary, polegającą na orzeczeniu wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności w wymiarze dwóch lat.

Wskazując na powyższe uchybienia procesowe i braki nieprawidłowości ocenne zaskarżonego wyroku, obrońca wniósł o uniewinnienie oskarżonego ewentualnie o uchylenie niniejszego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, ewentualnie o znaczne złagodzenie kary pozbawienia wolności.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja wywiedziona przez obrońcę oskarżonego P. C. (1) okazała się skuteczna. Doprowadziła ona bowiem do zmiany zaskarżonego wyroku na korzyść oskarżonego, lecz nie z przyczyn wskazanych w treści apelacji.

Rozważania w sprawie zacząć należy od przypomnienia, iż Sąd I instancji dokonując oceny zgromadzonych w sprawie materiałów dowodowych oraz czyniąc na kanwie tejże oceny ustalenia faktyczne, doszedł do przekonania, iż wprawdzie oskarżony P. C. (1) nie wyczerpał swym zachowaniem znamion czynów zarzucanych mu aktem oskarżenia, niemniej, dokonując odmiennej oceny prawnej tychże czynów w ramach ustalonego stanu faktycznego możliwym było przypisanie mu sprawstwa za czyn kwalifikowany z innej podstawy prawnej. Innymi słowy, pozostając i respektując – wedle Sądu meriti – granice oskarżenia wyznaczone przez zdarzenia faktyczne opisane w oskarżeniu, Sąd Rejonowy uznał, że wprawdzie „żaden z dowodów nie przekonuje o zasadności przyjęcia, iż to oskarżony osobiście dokonał kradzieży z włamaniem”, to poczynione ustalenia faktyczne dają asumpt do przypisania P. C. (1) przestępstwa stypizowanego w art. 291 § 1 k.k. i art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Z takim stanowiskiem Sądu pierwszej instancji zgodzić się nie można.

Kluczową kwestią, która skutkowałą wydaniem przez Sąd Okręgowy wyroku uniewinniającego pozostaje rażąco naruszenie przez Sąd Rejonowy wymienionej w przepisie art. 14 § 1 k.p.k. zasady skargowości. Oczywistym jest, iż ramy postępowania jurysdykcyjnego zakreślone skargą zasadniczą (aktem oskarżenia) wiążą się właśnie z problematyką

tożsamości czynu zarzucanego i przypisanego sprawcy, określanego, jako zdarzenie faktyczne (historyczne) opisane w oskarżeniu przez rzecznika oskarżenia. W judykaturze przyjmuje się, że granice oskarżenia zostają utrzymane dopóty, jak długo w miejsce czynu zarzucanego, w ramach tego samego zdarzenia historycznego, można przypisać oskarżonemu czyn, nawet ze zmienionym opisem i jego oceną prawną, ale mieszczący się w tym samym zespole zachowań człowieka. Pojęcie zdarzenia historycznego wyznaczają natomiast takie elementy, jak identyczność przedmiotu zamachu, identyczność kręgu podmiotów oskarżonych o udział w zdarzeniu, tożsamość określenia jego miejsca i czasu, ale także zachowanie choćby części wspólnych znamion czynu zarzucanego i przypisanego, które winny się ze sobą pokrywać, mając jakiś wspólny obszar wyznaczony znamionami tych czynów.

W niniejszej sprawie – jak już wcześniej wskazano – oskarżonemu P. C. (1) zarzucono dopuszczenie się w czasookresie pomiędzy 10, a 12 stycznia 2012 roku ośmiu kradzieży z włamaniem i zaboru licznych rzeczy ruchomych, szczegółowo wymienionych w opisach zarzucanych czynów. Skarżonym wyrokiem uznano oskarżonego winnym tego, że „w okresie od 10 do 12 stycznia 2012 roku w K. działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru przyjął od bliżej nieustalonej osoby uzyskane za pomocą czynów zabronionych przedmioty (...)”. Z lektury pisemnych motywów wyroku wynika jednakże, iż ujawnienie przedmiotów pochodzących z przestępstwa miało miejsce w nocy z 11 na 12 stycznia 2012 roku w M. (vide: strona 3 uzasadnienia wyroku).

W świetle tego, w ocenie Sądu Odwoławczego, gdy mieć na uwadze ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji zawarte w uzasadnieniu wyroku, nie zachodziła wskazana wcześniej tożsamość czynów zarzucanych oskarżonemu w stosunku do czynu przypisanego w wyroku, ani wreszcie tożsamość sposobu działania w tychże czynów. Zważyć bowiem należy, iż dla zaistnienia tożsamości czynu zarzucanego i przypisanego niezbędne jest istnienie między nimi choćby części wspólnych znamion, a podstawa faktyczna odpowiedzialności, na której zbudowano oskarżenie, nie ulega zmianie tylko wówczas, jeżeli chociaż część przypisanego działania lub zaniechania pokrywa się z takimi zachowaniami zarzucanymi aktem oskarżenia (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 czerwca 2005 r., V KK 446/04, OSNKW 2005, z. 11, poz. 110, wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 26 lutego 2006 r., II AKa 271/07, LEX nr 399929). W realiach sprawy, mamy w istocie do czynienia z zupełnie innym (ustalonym i przypisanym) zdarzeniem historycznym aniżeli te, które stanowiły podstawę faktyczną aktu oskarżenia.

Nie negując zatem, że możliwe jest przypisanie osobie, której zarzucono przestępstwo kradzieży lub kradzieży z włamaniem zamiast tego przestępstwa paserstwa, należy podkreślić, że nie można mówić o tożsamości czynów, jeżeli przestępstwo paserstwa, przypisywane zamiast zarzucanego przestępstwa (przestępstw) kradzieży lub kradzieży z włamaniem nie miało miejsca – jak wynika z ustaleń faktycznych – w tym samym czasie (miało miejsce w jakiś już czas po tej kradzieży z włamaniem, do czego implikuje treść uzasadnienia wyroku), miejscu i w okolicznościach wskazanych w opisach i podstawie faktycznej czynów zarzucanych, jako kradzież z włamaniem. W takim wypadku nie chodzi bowiem tylko o odmienny sposób wejścia w posiadanie rzeczy pochodzącej z czynu zabronionego, lecz o zupełnie inne zdarzenie faktyczne, w którego ramach doszło do uzyskania takiego posiadania (vide: postanowienie Sadu Najwyższego z dnia 14 lipca 2011 roku, IV KK 139/11, SNKW 2011/9/84; wyrok Sadu Najwyższego z dnia 23 października 1934 roku, II KK 1198/34).

Konkludując, przypisany oskarżonemu czyn przyjęty, jako paserstwo nie stanowił zachowania – podlegającego reakcji karnej – tożsamego z czynami zarzucanymi. Był to bowiem całkowicie odmienny czyn, który wychodził poza granice wyznaczone aktem oskarżenia. Skoro nie udowodniono oskarżonemu P. C. (1), że dopuścił się zarzucanych mu kradzieży z włamaniem, nie można było w miejsce czynów zarzucanych skazać go za zupełnie inny czyn. W tym warunkach Sąd Odwoławczy zobligowany był uniewinnić oskarżonego od popełnienia czynów zarzucanych mu, a opisanych w pkt 1, 4, 5, 6, 7 i 8 części wstępnej wyroku. Zastrzec przy tym trzeba, iż ponieważ uniewinnienie dotyczyło właśnie przestępstw zarzucanych oskarżonemu P. C. (1), a nie przestępstw przypisanych mu z naruszeniem granic skargi przez Sąd pierwszej instancji, to te ostatnie, jako stanowiące odrębne czyny, mogą być nadal ścigane, jako że nie zachodzi tu powaga rzeczy osądzonej i zakaz ne bis in idem.

Zważywszy na treść wydanego przez Sąd Odwoławczy orzeczenia, odnoszenie się do zarzutów apelacji obrońcy oskarżonego pozostaje zbędne i bezprzedmiotowe (art. 436 k.p.k.).

Orzeczenie o kosztach procesu znajduje swoje umocowanie w treści art. 632 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k.
uk.